

Hồi 26

Tâm Địa Nữ Nhân

Chợt dừng lại khi chỉ còn cách một khu trang viện mờ tối một khoảng là hai mươi trượng, Thiết Phi Cao chợt nhìn Tiêu Đạt và hạ thấp giọng:

- Thiếu hiệp vẫn giữ nguyên nhận định của thiếu hiệp về chuyện có liên quan đến Phương Mai?

Không thể đột nhiên Thiết Phi Cao bỗng nhắc lại chuyện này, Tiêu Đạt khẽ hỏi:

- Không lẽ tại hạ đoán sai?

Thiết Phi Cao lắc đầu:

- Ta không bảo thiếu hiệp đoán sai. Nhưng theo ta và Văn Hiệp nhận định thì có phần đúng như sự nghi ngờ của Thượng Quan Phụng!

Tiêu Đạt hoang mang.

- Là thế nào?

Thiết Phi Cao thở ra nhẹ nhàng:

- Nữ nhân thường rất tinh tế về những chuyện như thế này. Cụ thể là Văn Hiệp muốn thiếu hiệp đánh động vào mối tình mà Phương Mai luôn dành cho thiếu hiệp để...

Tiêu Đạt xoa tay ngăn lại:

- Chậm đã! Mối tình nào Phương Mai dành cho tại hạ? Thiết lão huynh nói cứ như là đã biết rõ tại hạ là ai, vì sao?

Thiết Phi Cao chợt hít vào một hơi:

- Đương nhiên Văn Hiệp có cho ta biết thiếu hiệp là ai, và cũng giải thích luôn vì sao Phương Mai lại tỏ ra nặng tình với thiếu hiệp!

Tiêu Đạt chợt trầm giọng:

- Sao Lệnh Hồ huynh tùy tiện cho Thiết lão huynh biết rõ tại hạ là ai? Ngoài Thiết lão huynh còn những ai nữa cũng biết?

Thiết Phi Cao vội trấn an Tiêu Đạt:

- Chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi, thiếu hiệp xin chớ trách Văn Hiệp! Huống chi vì đây là chuyện quá ư nghiêm trọng, liên quan đến đại cục võ lâm vào lúc này, Văn Hiệp không thể giữ kín mãi, nếu muốn cùng bọn họ ta bàn định cách ứng phó cho tình thế nghiêm trọng này!

Tiêu Đạt cau mặt:

- Bọn ta? Nghĩa là nhiều người. Họ gồm những ai?

Thiết Phi Cao lắc đầu:

- Ta có nói thiếu hiệp cũng không biết từng người trong họ. Nhưng có điều thiếu hiệp chớ quá lo, bọn họ cùng như ta, cũng như Văn Hiệp, chỉ biết nghe tai bên này bỏ lọt qua tai bên kia. Sẽ không bao giờ thốt lộ nếu thiếu hiệp vẫn chưa muốn lai lịch bị tiết lộ! Nói rõ hơn, bọn ta nguyên là một nhóm và nhân vật chủ xướng không ai khác là Văn Hiệp!

Vỡ lẽ, Tiêu Đạt chợt nhớ đến hai nhân vật có thân thủ bất phàm đã từng theo lệnh Văn Hiệp để đưa bọn Tiêu Đạt đến ẩn mình luyện công tại ngôi trang viện kỳ bí!

Và tuy hiểu như thế, đoán Văn Hiệp đang có một thế lực riêng, nhưng vì biết có hỏi thì họ Thiết cũng không bao giờ nói, nên Tiêu Đạt chỉ giữ kín trong lòng! Đồng thời Tiêu Đạt chợt hỏi:

- Tại hạ hiểu rồi! Vì Lệnh Hồ huynh cũng như Thiết lão huynh vẫn cho Phương Mai chính là cốt nhục của Phương đại phu, nên chuyện nàng sắp được chọn làm Thánh nữ không hề do Tào Hữu Nhận sắp bày mưu kế?

Thiết Phi Cao ngập ngừng:

- Cũng có thể là mưu kế của họ Tào như thiếu hiệp đã nghĩ. Nhưng điểm mấu chốt ở đây là Phương Mai không hề bị cưỡng buộc. Trái lại, vì ả có lai lịch như thế, nên ả không thể không được chọn làm Thánh nữ. Và khi chuyện đó xảy ra sẽ có một trong hai hậu quả tất yếu!

- Một là nàng vì oán hận họ Tào sẽ dùng thế lực vừa có để trừng trị họ Tào?

Thiết Phi Cao gật đầu:

- Không sai. Và đó là kết quả hoàn toàn có lợi cho chúng ta. Tào Hữu Nhận vì bị thanh lý môn hộ nên bị khu xử. Võ lâm Trung Nguyên vậy là vẫn đứng ngoài cuộc!

- Còn kết quả thứ hai là thế nào?

- Là Phương Mai vì không quên ân tình xưa sẽ bị Tào Hữu Nhận lung lạc. Đến lúc đó Hoàng Y Giáo sẽ là công cụ của họ Tào, giúp họ Tào thực hiện dã tâm là độc bá võ lâm Trung Nguyên!

Tiêu Đạt cười nhạt:

- Chư vị đừng quên hãy còn có Cổ Vấn Thiên. Dã tâm của họ Cổ vì đã có từ trước nên không thể không kém hơn họ Tào, nếu không muốn nói là nhiều hơn!

Thiết Phi Cao mỉm cười:

- Bọn ta nào dám quên? Vì thế, Văn Hiệp hy vọng mối tình chung của Phương Mai dành cho thiếu hiệp sẽ giúp thiếu hiệp có cơ hội gần gũi, sau đó giải thích và tách bạch cho nàng hiểu đâu là điều lên làm, đâu là điều càng tránh xa càng tốt. Thế mới gọi là "dùng lời lẽ ôn hoà để thuyết phục địch thì vẫn hay hơn."

Tiêu Đạt ngỡ ngàng:

- Muốn tại hạ dùng tình cảm để lung lạc nàng ư? Sao Lệnh Hồ huynh muốn tại hạ dùng thủ đoạn không mấy minh bạch này để đáp lại mối tình chân thật mà nàng dành cho tại hạ?

- Không thể xem đó là thủ đoạn, nếu chính thiếu hiệp cũng thật lòng với nàng! Và khi đã thật lòng, chuyện thiếu hiệp giải thích cho nàng rõ tình thế cũng là chuyện bình thường!

Tiêu Đạt khẳng khái lắc đầu:

- Nếu tại hạ biết rõ ý của Lệnh Hồ huynh là thế này, tại hạ sẽ không bao giờ đến đây.

- Tại sao?

- Vì tại hạ không muốn lợi dụng tình cảm của Phương Mai!

- Nghĩa là thiếu hiệp không hề có tình ý gì với nàng?

- Trước kia thì có nhưng thật khó nói đó là tình ý theo nghĩa thông thường. Bởi tại hạ chỉ xót xa cho thân phận của nàng mà thôi!

Thiết Phi Cao bàng hoàng:

- Thế không phải vì gần đây thiếu hiệp đã có một lúc những hai mỹ nhân bên cạnh nên tình ý trước kia vốn có với Phương Mai giờ đã bị phôi phai?

Tiêu Đạt minh định:

- Đã không có thì làm gì bị phôi phai?

- Vậy vì ý gì thiếu hiệp đến đây?

Tiêu Đạt nghiêm giọng:

- Tại hạ đến vì không muốn thấy Phương Mai tiếp tục bị Tào Hữu Nhận uy hiếp khống chế và buộc nàng phải thực hiện những việc mà nàng không bao giờ muốn! Đồng thời tại hạ vẫn tin Phương Mai không phải cốt nhục của họ Phương. Do đó tại hạ càng phải đến, phải gấp rút giải cứu nàng và sau cùng là giúp nàng truy nguyên thân thế lai lịch thật của nàng!

Thiết Phi Cao nhún vai:

- Thiếu hiệp nghĩ như thế nào cũng được, miễn sao đừng để Phương Mai trở thành Thánh nữ Hoàng Y Giáo và gây họa cho võ lâm. Bằng không, ta sẽ y cách ta đã nói, là thà để một người chết, còn hơn để nhiều người vô tội phải chết!

Thiết Phi Cao vừa dứt lời thì gần như là ở bên cạnh họ có tràng cười khàn khạch vang lên:

- Muốn ngăn trở Thánh nữ bốn giáo lập đàn tuyên thệ ư? Hai người quả là tự phụ đấy, nên mới có thái độ mực hạ vô nhân! Ha... ha...

Thanh âm thoạt đầu vang lên thì nhỏ, sau cứ lớn dần, đến khi tràng cười hiển hiện và cười mãi không thôi, thì lúc đó cũng là lúc giữa ánh đêm đen huyền ảo nền đất ngay bên cạnh Tiêu Đạt và Thiết Phi Cao chợt vỡ tung lên, làm cho một bóng nhân ảnh cũng từ đó nhô mình lên cao dần với tràng cười đúng là từ bóng nhân ảnh đó phát ra.

Thiết Phi Cao có nhận định thật nhanh và lập tức hét vào tai Tiêu Đạt:

- Đó chính là giáo đồ Hoàng Y Giáo. Cũng may, y chỉ là nhân vật vừa mới lên đến gần chúng ta!

Đoán biết Thiết Phi Cao muốn ngụ ý điều gì, là những lời cả hai vừa bàn định chỉ bị nhân vật kia do mới lên đến gần nên chỉ nghe được phần sau. Tiêu Đạt tuy cũng ngấm ngấm hy vọng sự thật sẽ đúng như họ Thiết bảo, nhưng kỳ thực ngay bây giờ Tiêu Đạt đã cảm thấy lo sợ nên cố tình hô hoán lên:

- Thiết lão huynh không được xem thường. Vì đây mới chính thật là Xuyên Sơn Tam Pháp Vương!

Diễn biến xảy ra thật nhanh và khi Tiêu Đạt còn đang hô hoán, thì bóng nhân ảnh đó đã xoè rộng hữu thủ để quạt vút vào hai kẻ không mời mà đến một kinh:

- Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào!

“Vù...”

Thiết Phi Cao cũng dựng cao song thủ:

- Nếu là vậy, cần phải bắt y cầm miệng vĩnh viễn! Đánh!

“Ào...”

Hành động của họ Thiết khiến Tiêu Đạt thêm hoảng sợ, Tiêu Đạt vội hất tay, đẩy họ Thiết bật lùi về phía sau:

- Động thủ lúc này chỉ càng gây thêm nhiều chuyện ngộ nhận. Chạy thôi!

Tiêu Đạt chưa kịp thực hiện ý đồ thì nghe xung quanh có nhiều tiếng quát tháo:

- Người chạy ư? Bọn người quá xem thường thủ đoạn của bốn giáo rồi đấy!

Chính Thiết Phi Cao phải buột miệng kêu thất thanh:

- Úy! Đây là hoả khí hay Hoả Địa Lôi trận?

Toàn thân Tiêu Đạt như rụng rời khi nghe nhân vật mà Tiêu Đạt nghi là Xuyên Sơn Tam Pháp Vương bỗng cười cuồng ngạo:

- Đã biết bản thân chính là Xuyên Sơn Tam Pháp Vương, ắt hai người cũng phải biết rõ sự lợi hại của Hoả Địa Lôi trận và Độc Hoả Khí? Hai người phải ngoan ngoãn nạp mạng thôi! Ha... ha...

Thiết Phi Cao có lẽ cũng rụng rời kinh khiếp tương tự khi kêu vang:

- Kia, tiểu tử. Người phải có hành động gì đi chứ? Không lẽ người muốn táng thân ở đây thật sao?

Tiêu Đạt hiểu, vì lẽ gì đó Thiết Phi Cao đã biết Tiêu Đạt hiện có bản lãnh thượng thừa, và với tính khí háo chiến Thiết Phi Cao chỉ muốn Tiêu Đạt phải dùng bản lãnh đó động thủ ngay, hầu giúp cả hai cùng thoát một trận Hoả Địa Lôi mà cả hai từng ném trái. Tuy vậy, phản ứng của Tiêu Đạt chỉ là chuỗi âm thanh được phát ra:

- Xin đừng ngộ nhận! Tại hạ là người từng quen biết quý Đại Pháp Vương Hồi Phong. Hãy cho tại hạ được cùng Đại Pháp Vương hội diện!

Khoảng cách giữa nơi đang diễn ra cục diện và khu trang viện mờ tối chỉ ngoài hai mươi trượng, không phải là xa lắm. Vì thế, thật dễ hiểu khi Tiêu Đạt dứt lời thì liền có thanh âm hồi đáp vang đến từ khu trang viện.

- Bốn Đại Pháp Vương đến ngay đây. Tiểu tử là ai mà bảo là từng quen biết Bốn Đại Pháp Vương?

Đến lúc này Tiều Đạt mới thật sự rụng rời, bởi người vừa phát ra câu nói không là người mà Tiều Đạt mong đợi. Đó là thanh âm của một nam nhân, đầu phải của lão bà bà từng được Tiều Đạt biết đến!

Tiều Đạt sợ hãi đến nỗi đã tự bước lùi. Và đó là lúc Đại Pháp Vương Hồi Phong xuất hiện với bộ dạng và tầm vóc đúng là của một nam nhân đại trượng phu.

Nhân vật đó nhìn Tiều Đạt:

- Nếu Bốn Đại Pháp Vương đoán không lầm thì người chính là Tiều Đạt?

Nghe như tiếng sấm nổ bên tai, Tiều Đạt không hề nghĩ rằng ngay lần đầu đối diện với Hoàng Y Giáo, lai lịch của Tiều Đạt đã bị phơi bày. Vì đến cả lão bà bà Hồi Phong Đại Pháp Vương dường như cho đến tận lúc này cũng không hề biết rõ tính danh của Tiều Đạt như vậy.

"Làm sao họ biết lai lịch thật của ta? Trừ phi..."

Chỉ mới nghĩ đến đây, Tiều Đạt không còn tự chủ được nữa đã buộc miệng kêu:

- Tại hạ muốn gặp Phương Mai. Hãy cho tại hạ gặp Phương Mai!

Xung quanh Tiều Đạt và Thiết Phi Cao là một vòng người với trên tay mỗi người là một ngọn hoả khí. Đó là lý do khiến cho lúc này Thiết Phi Cao mới lên tiếng:

- Nguy rồi, chính Phương Mai cáo giác lý lịch thật của ngươi? Nghĩa là ả không hề bị uy hiếp khi được chọn làm Thánh nữ! Nhận định của ngươi sai hoàn toàn rồi!

Xuyên Sơn Tam Pháp Vương bỗng quát:

- Câm ngay! Phương danh cao quý của Thánh nữ bốn giáo đâu phải để hạ phạm phụ tục tử như bọn ngươi muốn gọi lúc nào thì gọi. Tội này thật đáng trừng phạt! Phát động hoả khí, mau!

Còn chưa biết phải định đoạt như thế nào, Tiều Đạt bỗng nghe từ khu trang viện mờ tối chợt có tiếng cười vang lên:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết! Ha... ha...

Tiều Đạt rung động vội kêu thất thanh:

- Là Tào Hữu Nhận? Là Phương Nhật Hồng đang đột nhập vào chỗ Phương Mai?

Nhân vật Đại Pháp Vương chợt quát lên phần nộ:

- Chúng ta làm kế giương đông kích tây của bọn chúng rồi! Giết tất cả bọn chúng! Mau!

Đây là cả một điều đại ngộ nhân mà cả Tiêu Đạt lẫn Thiết Phi Cao không thể ngờ đến. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, vòng người xung quanh Tiêu Đạt và Thiết Phi Cao quả nhiên đưa ngọn hoả khí ra phía trước, chuyện phát động hoả khí là chuyện chắc chắn xảy ra và chỉ một vài sát na ngắn ngủi nữa thôi.

Tự biết như thế nên Thiết Phi Cao chợt gầm lên như mãnh thú khi sa bẫy:

- Thiết Phi Cao này quyết liều chết với bọn tà giáo các ngươi một phen! Đỡ!

"Vù..."

Lần này Tiêu Đạt không hề ngăn lại, vì chính Tiêu Đạt cũng đang chớp động thân hình, hy vọng tìm thấy con đường sống giữa vô vàn tử lộ. Tiêu Đạt bật tay loang kiếm:

- Tại hạ đành đắc tội. Buông!

Hàng loạt nhưng tia chớp kiếm cùng loé lên, có bao nhiêu nhân vật cầm hoả khí là có bấy nhiêu tia chớp kiếm.

"Véo... Coong...!"

"Véo... Coong...!"

Tuyệt kiếm của Tiêu Đạt khiến Xuyên Sơn Tam Pháp Vương càng ngỡ ngàng bao nhiêu càng thình nộ bấy nhiêu:

- Ta thật sự đã xem nhẹ tiểu tử rồi! Đỡ!

Những ngọn hoả khí do bị tuyệt kiếm của Tiêu Đạt chạm vào đánh rơi, kể như bị loại bỏ, đó là cơ hội cho Thiết Phi Cao cười vang sau một lúc đủ lâu ngỡ đã bị Diêm vương phát lệnh đòi mạng:

- Hay lắm! Có như thế này mới thật công bằng! Thiết lão gia đây tay không thì bọn ngươi cũng tay không! Đánh! Ha... ha...

Tiêu Đạt thì bật nhanh tả kinh, quật mạnh vào lực đạo của Xuyên Sơn Tam Pháp Vương đang lao đến:

- Đùng buộc tại hạ phải ở vào thế đối đầu! Hãy để tại hạ đi cứu Phương Mai! Cần trọng! Đỡ!

"Ầm!"

Bị chấn kinh bức lui, Xuyên Sơn Tam Pháp Vương cười lạnh:

- Lời của tiểu tử ngươi chỉ có trẻ lên ba mới tin! Ngươi muốn đi, trừ phi lưu mạng lại!
Đỡ!

“Ào...”

Ở khu trang viện đang xảy ra huyên náo, chứng tỏ dù nhân vật Đại Pháp Vương đã kịp chạy trở vào trong, nhưng cục diện có lẽ xảy ra ngoài ý muốn. Và điều này càng khiến Tiêu Đạt lo lắng hơn, Tiêu Đạt lại phát tả kinh:

- Như tôn giá không biết tự lượng sức thì phải? Xem chiêu!

“Vù...”

“Ầm!”

Hai lần phát chiêu công là hai lần thảm bại, trên tay Xuyên Sơn Tam Pháp Vương liền xuất hiện một ngọn hoả khí:

- Tiểu tử muốn chết! Ha... ha...

“Phụt...”

Cùng với một tia lửa chọt phụt dài ra từ ngọn hoả khí, một mùi tanh hôi nồng nặc cũng lập tức xộc vào mũi Tiêu Đạt.

Tiêu Đạt kinh tâm, kêu vánh lên:

- Hãy mau đề phòng độc khí, Thiết lão huynh! Hay hơn hết là Thiết lão huynh chạy mau đi! Nhanh nào!

Tiêu Đạt xoay người thật nhanh và tả kinh cũng nhờ đó mà bật ra và thu vào không biết bao nhiêu lượt mà nói.

“Ào... Bùng!”

“Vù... Bùng!”

Giáo đồ Hoàng Y Giáo có lẽ đều là người Tạng nên thuỷ chung Tiêu Đạt không hề nghe ai trong họ phát lên thanh âm nào là tiếng Trung Nguyên. Đợt công kích bất thần của Tiêu Đạt lập tức làm cho họ nao núng, cùng nhảy loạn về phía sau.

Thấy đã có cơ hội, Tiêu Đạt một lần nữa quát bảo Thiết Phi Cao:

- Thiết lão huynh hãy mau chạy đi!

Có lẽ đó cũng là điều Thiết Phi Cao đang nghĩ đến! Họ Thiết vụt cười dài:

- Được! Ta sẽ đi! Chỉ hy vọng tiểu tử ngươi đừng vì quá mù quáng mà tự chuốc họa vào thân! Nhưng trước khi đi ta muốn lưu lại cho lũ tà giáo này một vài kỷ niệm! Xem đây! Ha... ha...

Thiết Phi Cao bật người lên cao và từ đó phất tay làm cho không ít ngọn tiểu phi đao loang loáng lao cắm vào những giáo đồ Hoàng Y Giáo.

"Viu...! Viu...!"

"Chưởng Trung Tiểu Phi Đao?"

Tiêu Đạt vừa kêu thầm vừa ngấm ngấm hất một loạt nhu kinh, cố tình làm cho những ngọn tiểu phi đao kia dù lao đi cũng bị chệch hướng.

Đúng lúc này bên tai Tiêu Đạt chợt nghe tiếng quát lồng lộng của Xuyên Sơn Tam Pháp Vương:

- Ai cần hành vi man trá của người? Nạp mạng!

"Ào..."

Đợi đến khi thấy Thiết Phi Cao đã đi khuất và những ngọn tiểu phi đao kia hoàn toàn chệch hướng, Tiêu Đạt đột nhiên cười rộ lên:

- Tôn giá nghĩ sai rồi. Tại hạ đâu muốn nạp mạng sớm như thế! Ha... ha...

Khẽ chớp động thân hình, toàn thân Tiêu Đạt liền lao vút đi, vừa kịp tránh chiêu chưởng tập kích của Xuyên Sơn Tam Pháp Vương vừa ung dung lao mãi về phía khu trang viện.

"Vút!"

Khu trang viện càng hiển hiện thì Tiêu Đạt càng nghe rõ tiếng huyền não từ đó vọng ra và quả nhiên có tiếng Phương Mai đang thét:

- Bọn chúng đều là Tản Nhân, thuộc hạ của lão họ Tào! Giết!

Nhẹ thở phào, Tiêu Đạt nghĩ vậy là Phương Mai vẫn bình yên và dù nàng có trở thành Thánh nữ của Hoàng Y Giáo đi nữa, thì trước mắt nàng đã giúp võ lâm Trung Nguyên bằng cách hạ lệnh khu xử bọn người Tào Hữu Nhận.

Vừa nghĩ đến lão Tào, Tiêu Đạt lập tức nghe tiếng lão quát:

- Sao bọn ngươi không cho ta cơ hội giải thích? Kẻ phản giáo không phải ta, sao bọn ngươi cứ nghe theo lời hàm hồ của tiểu liễu đầu với âm mưu ly gián giữa bọn ta với nhau? Dừng lại nào?

Tràng cười của Đại Pháp Vương liền vang lên đáp trả:

- Phương Nhật Hồng! Tội phản giáo của ngươi bọn ta hiện đã thu thập đủ bằng chứng. Dù ngươi có trá nguy đến đâu cũng đừng mong chạy tội! Hãy chấp nhận số phận dành cho ngươi thôi! Ha... ha...

Hàng loạt tiếng chấn kinh vang dội liền hiển hiện và hầu như che át toàn bộ những loạt huyền não khác có âm thanh nhỏ hơn.

“Ầm! Ầm!”

Tiếng Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng bỗng bật lên vang dậy:

- Nếu là vậy, bọn ngươi đừng trách Phương mỗ sao nữ tuyệt tình! Hãy đỡ một chưởng Thiên Quyền của ta!

“Ầm!”

Tiêu Đạt hết sức hoang mang vì không ngờ Tào Hữu Nhận sau cùng cũng vẫn có cách luyện đến đắc thành tuyệt kỹ Thiên Quyền, mà không bị hiện trạng chân khí nghịch hành dẫn đến cái chết! Và sự thật đó càng được minh chứng thêm qua tràng cười đắc ý của lão Tào đang vang lên:

- Chưa hết đâu! Hãy xem công phu Ngọc Hành của Phương mỗ! Ha... ha...

“Ào...”

Tiêu Đạt thập phần hoang mang, liền tìm cách lên đi vào khu trang viện.

Và quả nhiên Tiêu Đạt nhìn thấy giữa những hàng đuốc cháy bập bùng. Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng đang hất tay phát ra một luồng lực đạo vừa lợi hại vừa bí hiểm, khiến đối thủ của Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng gồm hai nhân vật đều vào bậc cao thủ của Hoàng Y Giáo phải rất vất vả mới giữ nguyên cục diện bình quân!

“Ầm!”

Chỉ sau đó Tiêu Đạt hoàn toàn hiểu rõ tại sao Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng không còn gặp tình trạng bị lãnh khí công tâm nữa. Đó là lúc Tiêu Đạt nghe lão Tào cười ngạo mạn:

- Và đây mới là chiêu tối hậu dành cho hai vị Pháp vương hồ đồ bọn ngươi! Thiên Cơ tuyệt kỹ! Đỡ!

“Ào...”

Tiêu Đạt rúng động nhưng chưa kịp xuất đầu lộ diện, thì nghe Phương Mai đang ẩn ở một chỗ khuất nào đó bỗng hét lên buông lệnh:

- Còn không mau phát động Âm Công Thu Phách Nhiếp Hồn Trận?

Đoán biết lệnh của Phương Mai mang ẩn ý gì, hai nhân vật Pháp vương đang định xuất lực đỡ vào chuồng công Thiên Cơ của Tào Hữu Nhận bỗng lùi lại!

Có lẽ cũng hiểu tương tự, Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng cũng thu kinh và bắt thần tung người lao về phía vừa có tiếng phát thoại của Phương Mai:

- Lão phu phải thu thập người trước!

“Vút! Vù...”

Tiêu Đạt thất kinh, không thể ngờ Tào Hữu Nhận lại có phản ứng này cho dù trận Âm Công Thu Phách Nhiếp Hồn gì đó chưa thật sự phát động! Tiêu Đạt một lần nữa vừa định tung người lao đến và lần này để ngăn chặn lão Tào, thì toàn thân như bị một vật gì giáng vào làm khựng lại lúc thính nhĩ chợt tiếp nhận một chuỗi thanh âm chat chúa:

“Boong... Boong...”

Theo bản năng, Tiêu Đạt vội thâu liễm nguồn thần, cố trấn định số chân nguyên đang nhốn nháo chạy loạn khắp các kinh mạch. Đồng thời Tiêu Đạt cũng nhìn thấy toàn thân Tào Hữu Nhận đang lao đi bỗng khựng lại như lão vừa vấp phải một bức tường vô hình.

Càng thêm hiểu chuỗi thanh âm chat chúa vừa vang lên chính là Âm Công Thu Phách Nhiếp Hồn Trận, khi tận mắt Tiêu Đạt nhìn thấy sắc mặt của Tào Hữu Nhận dần nhợt nhạt và nhất là có chút máu đỏ rỉ ra ở hai khoé miệng.

Tào Hữu Nhận lão đảo thối lui và đó là cơ hội cho Phương Mai buông lệnh thứ hai:

- Đã đến lúc thanh lý môn hộ! Giết!

Không hề ngần ngại, hai nhân vật Pháp vương lúc này đã lui, thì ngay lúc này hùng hổ xông đến:

- Nạp mạng!

- Giết chết phản đồ!

“Ào...”

“Vù...”

Ngõ Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng vậy là tuyệt mệnh nên đến cả Tiêu Đạt cũng phải kinh tâm khi nghe lão Tào cười vang:

- Muốn đoạt mạng lão phu à? Đâu có dễ! Xem chiêu!

"Ầm! Ầm!"

Hai vị Pháp vương lão đảo lùi về, Tào Hữu Nhận thì nương theo sóng kinh để lao đi.

- Ha... ha...

Tiêu Đạt lập tức lao ra:

- Chính lão mới không dễ chạy! Đỡ!

"Ầm!"

Tào Hữu Nhận - Phương Nhật Hồng hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện vẫn có người ngăn lại. Do đó, với một kích vừa lãnh nhận, Tào Hữu Nhận liền như cánh diều đứt dây, bay ngược lại phía sau.

"Vụt..."

Có tiếng Phương Mai bật thét:

- Là Tiêu Đạt? Người...! Đánh!

Mệnh lệnh của nàng liền được bao nhiêu nhân vật Hoàng Y Giáo hiện diện đều tuân thủ. Họ xông đến vây hãm Tiêu Đạt!

Tiêu Đạt vậy là mất cơ hội đuổi theo lão Tào, cho dù nhìn thấy lão Tào với thương thế khá nặng vẫn gắng gượng thoát đi! Tiêu Đạt đành kêu lên:

- Phương cô nương sao lại ngăn tại hạ? Nhìn kia, đừng để lão ác ma chạy thoát!

Phương Mai bỗng cười sảng sặc:

- Vì ngươi chính là đệ nhất thù nhân của ta! Đánh! Mau! Ha... ha...

Vậy là đủ cho hàng mấy mươi nhân vật Hoàng Y Giáo cùng nhả kinh quật bừa vào Tiêu Đạt!

"Ào..."

"Vù..."

- o O o -